

Udsigt til, at den ærede Minister da vil gaae med; men, for at Udvalget kan vide, hvilken af disse 2 modstridende Veie det skal vælge at gaae, vil det være nødvendigt at vide den ærede Ministers Mening om Udkastet i det Hele taget nu for Diebliffet. Vil Ministeren ikke udtale sig om, at han troer, at det Lovudkast, som her er forelagt, med en eller anden Lempelse, men dog uden nogen væsentlig Omvendelse, kan afgive Grundlag for en saadan Lov, som han kan gaae ind paa, vil han ikke udtale sig saaledes, da er der den største Formodning for, at man ikke kan bringe ham i Overensstemmelse med Thinget angaaende en saadan Lov; thi han har paa et tidligere Stadium udtrykkeligt sagt, at han ikke kan føle sig opfordret til at skrive et Udkast, der paa nogen Maade kan tilfredsstille dette Thing. Naar man altsaa ikke nu faaer nogen saadan Udtalelse fra Ministeren, saa maa man holde sig til hans tidligere Udtalelser og, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Kreds (Monrad) sagde, betragte dette Forslag som et „hvilende“ Forslag, man gemmer til bedre Tider. Jeg troer ikke, at jeg gaaer ud over min Ret, naar jeg siger, at Thinget maatte have en billig Forventning om, at Ministeren vilde udtale sig bestemt paa dette Stadium af Sagen med Hensyn til Spørgsmaalet i Almindelighed, for at ikke Udvalget i sin Tid skal samle aldeles iblinde. Desom han ikke gjør det, og Udvalget kommer til at stille sig paa det Standpunkt, at det foreslaaer at omdanne denne Lov saaledes, at den kan siges at tilfredsstille Fleertallet her i Thinget, da maa man bede om ikke bagefter at høre nogen som helst Behreidelse fra nogen Side om, at der ikke er viist Imødekommen fra Thingets Side; thi saa har Thinget ikke havt den aller mindste Grund til at antage, at man ved nogen som helst Imødekommen vilde kunne komme til Enighed med Ministeren. Jeg har ønsket at udtale dette saa bestemt, for at den Gang, denne Sag kunde komme til at tage i dens følgende Stadier, ene og alene maa tilskrives Ministerens Tausshed eller Tale, dersom han ikke skulde ville yttre sig noget mere bestemt, og, naar dette ikke skeer, da maa det ene og alene være Ministerens Skyld, om Thinget

ikke igjen i denne Session skulde kunne opnaae nogen Enighed med ham om dette overordentlig vigtige og paatrængende Punkt.

L. Scholer: Maa jeg bede om Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

L. Scholer: Det er med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler bemærkede om, at man ikke kunde gaae ud fra, at Ministeren vilde gaae ind paa dette Lovforslag, da han ikke har udtalt sig derfor. Det er ganske vist, at han har ikke udtalt sig derfor, men han har heller ikke udtalt sig derimod, og selvfølgelig er jeg ligesaa berettiget til at troe, at den ærede Minister vil være for det, som han er berettiget til at troe, at han ikke vil være det (Nei! Nei!). Ministeren har udtalt, at det er hans Haab, at der vil blive nedsat et Udvalg, og af denne Antydning af Ministeren antog jeg, at han vilde søge at komme til Overenskomst med Udvalget; derfor troer jeg at kunne være ligesaa berettiget til at troe, at den ærede Minister er for Loven, som den ærede Taler til at troe, at han ikke er det.

Indenrigsministeren: Hvorvidt jeg vil kunne komme det nærværende Lovforslag imøde, vil beroe paa, hvorledes det bliver om arbejdet i det Udvalg, der vil blive nedsat, og, dersom dette Udvalg vil have en Conference med mig om en eller anden Gjenstand, skal jeg være aldeles villig dertil. Men jeg staaer rigtignok temmelig langt borte fra de Grundsaetninger, hvorpaa det foreslagte Udkast er bygget, uagtet jeg erfsender, at det i adskillige Henseender er saaledes, at det har noget ret Tiltalende for mig, og at der er gjort Indbyenget imod det, som jeg paa ingen Maade kan dele. Men at jeg i det Hele taget staaer langt fra det, det er bekendt nok, og det kan ikke hjælpe, at jeg vidtløstigt udtaler mig derover paa det nærværende Trin af Sagen. Forøvrigt er det naturligt, at der kunne være forskellige Forventninger om, hvad der kan komme ud af at bearbejde Loven. Jeg for min Deel er ikke bange for det Ansvar, der kan blive kastet paa mig, forsaavidt man siger, at jeg maa være Skyld i, at en saadan Lov ikke udkommer.